

ΓΑΛΑΖΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΑΡΚ ΤΟΥΕΪΝ

Ο πρίγκιπας και ο φτωχός

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Η γέννηση του πρίγκιπα και του φτωχού

Κάποια φθινοπωρινή μέρα, λίγο πριν από τα μέσα του 16ου αιώνα, στην παλιά πόλη του Λονδίνου γεννήθηκε από μια φτωχή οικογένεια ένα ανεπιθύμητο αγόρι που το βάφτισαν Κάντι. Την ίδια μέρα, ένα άλλο παιδί γεννήθηκε στην Αγγλία από μια πλούσια οικογένεια που ονομαζόταν Τιδोर – ένα αγόρι που το επιθυμούσαν πάρα πολύ. Όλη η Αγγλία το ήθελε. Ολόκληρος ο κόσμος το περίμενε, ήλπιζε και προσευχόταν γι' αυτό, και τώρα που τελικά γεννήθηκε, όλοι τρελάθηκαν από τη χαρά τους. Το Λονδίνο, την ημέρα, στολισμένο με λάβαρα που κυμάτιζαν σε κάθε μπαλκόνι και ταρατσα, και με υπέροχες, φαντασμαγορικές παρελάσεις, ήταν μια γιορτινή πόλη. Τη νύχτα, ήταν ακόμα πιο όμορφο, με τεράστιες γιορτινές φωτιές σε κάθε γωνιά, και ομάδες γλεντοκόπων να πανηγυρίζουν ολόγυρά τους. Δε γινόταν άλλη συζήτη-

ση στην Αγγλία παρά μόνο για το νεογέννητο μωρό, τον Εδουάρδο Τιδώρ, Πρίγκιπα της Ουαλίας, που, τυλιγμένος στα μετάξια και τα πούπουλα, δεν καταλάβαινε τίποτε απ' όλο αυτό το πανηγύρι. Για το άλλο μωρό όμως, δε γινόταν κανένας λόγος. Ο Τομ Κάντι, τυλιγμένος στα φτωχικά του κουρέλια, ήταν παραμελημένος από τη φτωχή οικογένεια, στην οποία ήρθε να προσθέσει κι άλλα βάσανα με την παρουσία του.

Τα πρώτα χρόνια της ζωής του Τομ

Ας κάνουμε όμως ένα άλμα πιο μπροστά από το χρόνο.

Το Λονδίνο είχε συμπληρώσει πεντακόσια χρόνια ζωής και, για εκείνη την εποχή, ήταν μεγάλη πόλη. Είχε τριακόσιες χιλιάδες κατοίκους, μερικοί μάλιστα λένε ότι είχε διπλάσιους. Οι δρόμοι του ήταν πολύ στενοί, φιδωγυριστοί και βρόμικοι, ιδιαίτερα στην περιοχή όπου ζούσε ο Τομ Κάντι, η οποία δε βρισκόταν μακριά από τη Γέφυρα του Λονδίνου. Τα σπίτια ήταν ξύλινα, με το δεύτερο πάτωμα να προεξέχει από το πρώτο, και το τρίτο από το δεύτερο. Όσο ψηλότερα γίνονταν τα σπίτια, τόσο πιο πολύ πλάταιναν. Ήταν σκελετοί από διχτυωτά μαδέρια, μ' ένα συμπαγές υλικό ανάμεσά τους, συγκολλημένο με γύψο. Τα μαδέρια ήταν βαμμένα κόκκινα, μπλε ή μαύρα, σύμφωνα με το γούστο του ιδιοκτήτη, κι αυτό έδινε στα

σπίτια πολύ γραφική όψη. Τα παράθυρα ήταν στενά, με μικρά τζάμια σε σχήμα ρόμβου, κι άνοιγαν προς τα έξω, πιασμένα από μεντεσέδες, σαν πόρτες.

Το σπίτι στο οποίο ζούσε ο πατέρας του Τομ ονομαζόταν Όφαλ Κορτ. Ήταν μικρό, φθαρμένο και ξεχαρβαλωμένο, γεμάτο ταλαίπωρα, φτωχά νοικοκυριά. Η οικογένεια του Κάντι έμενε σ' ένα δωμάτιο του τρίτου ορόφου. Οι γονείς του είχαν ένα ξυλοκρέβατο στη γωνία, αλλά ο Τομ, η γιαγιά του και οι δύο αδελφές του, η Μπετ και η Ναν, είχαν στη διάθεσή τους όλο το πάτωμα και μπορούσαν να κοιμηθούν όπου ήθελαν. Υπήρχαν ένα δύο απομεινάρια κουβέρτας και μερικά δεμάτια παλιού και βρόμικου άχυρου, που δε γινόταν να θεωρηθούν κρεβάτια. Το πρωί τα συγκέντρωναν όλα μαζί σε σωρό και τη νύχτα τα ξαναμοιράζονταν.

Η Μπετ και η Ναν ήταν δεκαπεντάχρονες δίδυμες. Ήταν καλόκαρδα κορίτσια, αλλά βρόμικα, ντυμένα με κουρέλια και τρομερά αγράμματα. Η μητέρα τους ήταν σαν κι αυτές, αλλά ο πατέρας και η γιαγιά ήταν σωστοί σατανάδες. Μπεκρούλιαζαν όποτε έβρισκαν ευκαιρία και μετά τσακώνονταν ανάμεσά τους, ή με όποιον έβρισκαν μπροστά τους. Έβριζαν και βλαστημούσαν συνέχεια, είτε ήταν μεθυσμένοι είτε νηφάλιοι. Ο Τζον Κάντι ήταν κλέφτης και η μητέρα του διακονιέρα. Έκαναν ζητιάνους και τα παιδιά, αλλά δεν μπόρεσαν να τα κάνουν κλέφτες. Ανάμεσα στον απαίσιο όχλο που κατοικούσε στο σπίτι, βρισκόταν κι ένας καλοκάγαθος ιερωμένος, που ο βασιλιάς τον είχε διώξει από το σπίτι του, δίνοντάς του μια

ψωριάρική σύνταξη. Αυτός συνήθιζε να μαζεύει τα παιδιά και να τα διδάσκει στα κρυφά καλούς τρόπους. Ο πάτερ Άντριου δίδαξε στον Τομ λίγα λατινικά, γραφή κι ανάγνωση, και θα είχε κάνει το ίδιο και με τα κορίτσια, εκείνες όμως φοβούνταν μην τις κοροϊδέψουν οι φιλενάδες τους.

Ολόκληρο το Όφαλ Κορτ ήταν μια μίζερη κυψέλη, όπως το σπίτι των Κάντι. Εκεί κυριαρχούσαν το μεθύσι, οι τσακωμοί και οι συμπλοκές κάθε μέρα και σχεδόν όλη τη νύχτα. Τα σπασμένα κεφάλια ήταν κάτι συνηθισμένο σ' εκείνο το μέρος. Όμως, ο μικρός Τομ δεν ήταν δυστυχισμένος. Η ζωή του ήταν σκληρή, αλλά δεν το ήξερε. Ήταν η ζωή που όλα τα αγόρια του Όφαλ Κορτ ζούσαν κι επομένως υπέθετε ότι αυτό ήταν το κανονικό κι άνετο είδος ζωής. Όταν ερχόταν το βράδυ στο σπίτι με άδεια χέρια, ήξερε ότι ο πατέρας του θα τον έβριζε και θα τον έδερνε, κι όταν εκείνος θα τελείωνε, η φοβερή γιαγιά του θα ξανάρχιζε πάλι τα ίδια – και ήταν κάτι που είχε δεχτεί. Ήξερε ότι αργά τη νύχτα η πεινασμένη μητέρα του θα γλιστρούσε κοντά του στα κρυφά, κρατώντας τίποτε άθλια αποφάγια ή κανένα ξεροκόμματο που είχε καταφέρει να κρύψει για εκείνον, με την πείνα να της θερίζει τα σωθικά, και με κίνδυνο να τις αρπάξει από τον άντρα της γι' αυτό που έκανε.

Όχι, η ζωή του Τομ κυλούσε αρκετά καλά, ιδιαίτερα το καλοκαίρι. Ζητιάνευε όσο χρειαζόταν για να μην πεθάνει της πείνας ο ίδιος, γιατί οι νόμοι ήταν πολύ αυστηροί για τους ζητιάνους, και οι ποινές βαριές. Γι' αυτό αφιέρωνε

μεγάλο μέρος του χρόνου του ακούγοντας τις γοητευτικές παλιές ιστορίες και τους θρύλους από το στόμα του καλού πάτερ Άντριου, για γίγαντες και νεράιδες, νάνους και στοιχειά, για μαγευτικά κάστρα και λαμπρούς βασιλιάδες και πρίγκιπες. Το κεφάλι του είχε γεμίσει με όλα αυτά τα θαυμαστά πράγματα, και πολλές νύχτες, ξαπλωμένος πάνω στο αχυρένιο στρώμα του, άφηνε ελεύθερη τη φαντασία του να φτερουγίσει σε εξαισιες ονειροπολήσεις. Φανταζόταν μια υπέροχη ζωή σ' ένα βασιλικό παλάτι.

Μια επιθυμία τον έτρωγε μέρα και νύχτα: να δει με τα μάτια του έναν αληθινό πρίγκιπα. Διάβαζε συχνά τα παλιά βιβλία του ιερέα και τον έβαζε να του τα εξηγεί. Τα όνειρα και τα βιβλία άρχισαν σιγά σιγά να τον αλλάζουν. Ο κόσμος των ονείρων του ήταν τόσο εντυπωσιακός, που άρχισε να μισεί τα κουρελιασμένα ρούχα του και τη βρομιά του, κι επιθυμούσε να γίνει καθαρός και καλοντυμένος. Συνέχιζε να παίζει μέσα στη λάσπη, όπως παλιά, και να το διασκεδάζει, αλλά αντί να πλατσουρίζει άσκοπα στον Τάμεση, άρχισε να εκτιμά τούτη τη διασκέδαση, γιατί του έδινε την ευκαιρία να πλένεται.

Με τον καιρό, το διάβασμα και το όνειρο για την πριγκιπική ζωή επηρέασαν τόσο έντονα τον Τομ, που άρχισε να φέρεται, χωρίς να το καταλάβει, σαν πρίγκιπας. Η ομιλία και οι τρόποι του έγιναν περίεργα τελετουργικοί και ιπποτικοί, και προκαλούσαν τα ειρωνικά σχόλια των συντρόφων του. Η επιρροή όμως του Τομ σ' αυτούς τους νεαρούς άρχισε τώρα να μεγαλώνει μέρα με τη μέρα.

Ήξερε τόσο πολλά! Κι έλεγε κι έκανε τόσα καταπληκτικά πράγματα! Επιπλέον ήταν τόσο βαθυστόχαστος και σοφός! Τα αγόρια ανέφεραν τις παρατηρήσεις και τα κατορθώματα του Τομ στους μεγαλύτερους, κι αυτοί, με τη σειρά τους, άρχισαν σύντομα να συζητούν για τον Τομ Κάντι και να τον θεωρούν εξαιρετικά προικισμένο άτομο. Οι ενήλικοι εξέθεταν στον Τομ τα προβλήματά τους, για να τα λύσει, και συχνά έμεναν κατάπληκτοι με την εξυπνάδα και την ευθυκρισία των λεγομένων του. Είχε γίνει ένα είδος ήρωα για όσους τον γνώριζαν, εκτός από την ίδια του την οικογένεια.

Έπειτα από λίγο, ο Τομ οργάνωσε στα κρυφά μια «βασιλική αυλή». Εκείνος ήταν ο πρίγκιπας, και οι πιο στενοί του φίλοι ήταν φρουροί, αρχιθαλαμηπόλοι, λόρδοι και κυρίες της τιμής, και η βασιλική οικογένεια. Ο ψευτοπρίγκιπας έκανε καθημερινά περίπλοκες τελετές, που ο Τομ είχε δανειστεί από τα ρομαντικά αναγνώσματά του. Καθημερινά, οι σπουδαίες υποθέσεις του ψευτοβασιλείου συζητιούνταν στο βασιλικό συμβούλιο, και η υψηλότητα του μοίραζε βαθμούς στο φανταστικό στρατό του, το ναυτικό και τους αντιβασιλείς του.

Έπειτα απ' όλα αυτά, ζητιάνευε λίγες δεκάρες ντυμένος με τα κουρέλια του, έτρωγε το φτωχικό του φαγητό, άρπαζε το συνηθισμένο βρισίδι και μπουνίδι, κι ύστερα ξάπλωνε πάνω στο αχυρένιο στρώμα του και ξαναζούσε στη φαντασία του τα ψεύτικα μεγαλεία του. Εξακολουθούσε όμως πάντα να έχει την επιθυμία να δει έναν αληθινό πρίγκιπα με σάρκα και οστά, κι αυτή η επιθυμία

μεγάλωνε μέσα του μέρα με τη μέρα, ώσπου στο τέλος απορρόφησε όλες τις άλλες επιθυμίες του κι έγινε το μοναδικό πάθος της ζωής του.

Μια κρύα μέρα του Γενάρη, ενώ έκανε το συνηθισμένο του περίπατο ζητιανεύοντας, βημάτιζε μελαγχολικά στην περιοχή γύρω από το Μίνσιγκ Λέιν και το Λιτλ Ιστ Τοιπ. Με γυμνά ποδάρια και παγωμένος ως το κόκαλο, κοίταζε τις βιτρίνες των εστιατορίων και λαχταρούσε να γευτεί τις ορεκτικές πίτες και τα άλλα υπέροχα φαγητά που έβλεπε εκεί μέσα – για εκείνον όλα αυτά τα εδέσματα ήταν φτιαγμένα για αγγέλους. Αυτό το συμπεραίνει από τη μυρωδιά, γιατί ποτέ δε στάθηκε τόσο τυχερός να αγοράσει και να φάει κάτι τέτοιο.

Έριχνε μια ατέλειωτη διαπεραστική βροχή, ο ουρανός ήταν σκοτεινός και η μέρα μουντή. Εκείνη τη νύχτα, ο Τομ έφτασε στο σπίτι τόσο βρεγμένος, κουρασμένος και πεινασμένος, που ήταν αδύνατον ο πατέρας και η γιαγιά του να μην προσέξουν την αξιοθρήνητη κατάστασή του και να μη χαλαρώσουν τη συνηθισμένη τους υποδοχή. Έτσι, του έσκασαν στα γρήγορα ένα ηχηρό χαστούκι και τον έστειλαν για ύπνο.

Για αρκετή ώρα τον κράτησαν ξύπνιο ο πόνος, η πείνα του, οι βρισιές και ο καβγάς, που έδιναν κι έπαιρναν στο φτωχικό. Στο τέλος όμως, οι σκέψεις του φτερούγισαν σε μακρινές, ρομαντικές χώρες κι αποκοιμήθηκε με συντροφιά πρίγκιπες στολισμένους με κοσμήματα και χρυσαφικά. Κι αργότερα, όπως πάντα, ονειρεύτηκε τον εαυτό του πριγκιπόπουλο.

Ο ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΚΑΙ Ο ΦΤΩΧΟΣ

Όλη τη νύχτα περιτριγυριζόταν από μεγαλόπρεπους λόρδους και μεγαλοκυρίες, μέσα σ' ένα εκτυφλωτικό φως, αναπνέοντας αρώματα κι απολαμβάνοντας υπέροχη μουσική. Κι όταν ξύπνησε το πρωί και κοίταξε τα κουρέλια γύρω του, το όνειρό του είχε τη συνηθισμένη κατάληξη: το άθλιο περιβάλλον του φαινόταν εκατό φορές χειρότερο. Μετά ήρθαν η πίκρα, η απογοήτευση και τα δάκρυα.

Ο πρίγκιπας και ο φτωχός

Δύο παιδιά που μοιάζουν σαν δυο σταγό-
νες νερό αποφασίζουν να ζήσουν το ένα
τη ζωή του άλλου. Από τη μια, ο Τομ Κάντι,
φτωχός, ντυμένος με κουρέλια, αναγκάζε-
ται να ζητιανεύει στα βρόμικα δρομάκια
του Λονδίνου. Από την άλλη, ο πρίγκιπας
Εδουάρδος Τιδór, διάδοχος του θρόνου της
Αγγλίας, ζει απολαμβάνοντας όλες τις ανέ-
σεις σε ένα πολυτελέστατο παλάτι.

Τι θα συμβεί όταν κάποια μέρα οι δυο τους
συναντιούνται τυχαία και αποφασίζουν να
αλλάξουν ρούχα; Πόσο εύκολο είναι να εί-
σαι πρίγκιπας; Πόσο δύσκολο είναι να ζεις
φτωχός;

Μια απίστευτη περιπέτεια με παρεξηγή-
σεις, μπερδέματα, αγωνία και ανατροπές,
σε μια ιστορία που εξακολουθεί να διδά-
σκει, να συγκινεί αλλά και να διασκεδάζει
τους μικρούς αναγνώστες.

www.minoas.gr

9 786180 213126
ISBN 978-618-02-1312-6

ΚΩΔ. 16645